

at slaa de smaa Fisk ihjel, maa man finde sig i at bruge et Net, som ogsaa nogle store Fisk slipper igennem. Jeg har fremsat disse Ændringsforslag, fordi jeg mener, det ikke er nok, at en Lov som denne kan faa fat i Skatteindtægter, som man med Rimelighed og Retfærdighed under de givne Forhold kan tage, den maa ogsaa være saaledes, at den ikke rammer paa urette Sted og ved Aareladning tager Skatteindtægter, som man ikke burde tage, og hvorigennem man svækker Erhvervene og rammer paa uretfærdig og ubillig Maade. Nu er der fuldkommen Enighed om, at Ubilligheden er til Stede. Udvalget har anerkendt, at den er til Stede, og har fremført en Række Eksempler derpaa. Den højtærede Minister har ogsaa for sit Vedkommende erkendt, at der var en Mængde Tilfælde, i hvilke det var nødvendigt for Finansministeren at give Afkald paa Skat eller at nedsætte den, eller hvad det nu er, der sker, og den højtærede Minister sagde, at han agtede at benytte og havde benyttet sin Bemyndigelse i denne Retning. Men derved kommer man ikke bort fra den store Ulempe, at ifølge Loven er saadanne Skatteydere forpligtede til at betale saadanne Skatter, som rammer dem paa overordentlig ubillig Maade. I øvrigt finder jeg, at det i Udvalgets Betænkning brugte Udtryk, at det gælder om kun at fritage i de Tilfælde, hvor Beskatningen ikke svarer til Skattens Formaal, ikke er synderlig heldigt. Skattens Formaal er at skaffe Penge i Statskassen, paa den Basis alene kan Bestemmelsen om Fritagelse altsaa ikke betyde noget.

Naar man fastholder det Standpunkt, som Flertallet saavel som den højtærede Minister har fastholdt og agter at fastholde, kommer man ikke bort fra, at Statsborgerne i saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om en aabenbar Ubillighed, ingen Ret har, men skal søge Fritagelsen som en Bevilgningssag, en Naadessag i Finansministeriet. Dette er og vil blive en Fejl, og naar jeg har tilladt mig her saa stærkt at fremdrage Udtalelser, som under tidligere Forhandlinger er fremsatte af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), var det netop for at vise, at man allerede paa Forhaand har været i den Grad klar over, at alle disse Ubilligheder maatte fremkomme, at man stærkt har advaret imod at komme ind paa denne Skattelovgivning. Det ærede Medlem fra Æbeltoft har, og naturligvis med Rette, sagt, at han ikke godvillig har opgivet det Princip, at det burde være en Krigskonjunkturskat og ikke en almindelig Merindkomstskat. Hvis det har faaet Ud-

seende af, at jeg har angrebet det ærede Medlem fra Æbeltoft for at have forladt dette Standpunkt, har jeg i alt Fald ikke udtrykt mig absolut klart. Det, jeg finder utilfredsstillende ved det Standpunkt, der er taget saavel af det ærede Medlem fra Æbeltoft som af Partiet Venstre, er, at man, naar man i saa høj Grad paa Forhaand har erkendt, at der her maatte indtræde en lang Række Tilfælde af Uretfærdighed og Ubillighed, og man fremdeles ifølge den Maade, hvorpaa man har stillet sig, erkender dette, ikke vil søge at finde saadanne Korrektiver til Loven, som giver de Skatteborgere, hvem disse Ubilligheder rammer, ikke alene Mulighed for at fritages for Ubilligheden, men ogsaa en virkelig ved Lov stadfæstet Ret til at fritages. Det er for saa vidt, synes jeg, et vigtigt Princip, der her er Tale om. Jeg erkender naturligvis, at jeg ikke er i Stand til at overvinde den hele Armé og heller ikke den højtærede Finansminister. Jeg har erkendt, at Finansministeren sidder med hele Magten, det viser sig Gang paa Gang, og derfor, enten man anser mig for en Jacob von Thyboe eller ej, erkender jeg, at Ministeren er lige saa god som en hel Armé. Det er dette Forhold, jeg synes ikke er fuldt tilfredsstillende.

Finansministeren (Brandes): Jeg har ingen anden Magt end den, Rigsdagen giver mig. Hvis der er Tale om, at der staar en Armé bag mig, er det Rigsdagen; det er Rigsdagens Flertal, der giver Ministeren hans Magt, ikke noget andet. Det, som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) Gang efter Gang urgerer, er dette, at han ikke vil, at Borgerne ikke gennem Lov skal kunne paapege deres Ret, men skal søge om den som en Naade. Jeg maa have Lov til at fremføre min Erfaring paa dette Punkt. Jeg har ikke det Indtryk, at Borgerne, naar de henvender sig til Finansministeriet i disse Sager, føler det, som om de kom for at bede om en Naade. De føler det saaledes og med Rette, at de er Landets Borgere, som henvender sig til Landets Regering om Ændringer i Forhold, som de mener at kunne paapege kræver Ændringer. De kræver til en vis Grad deres Ret, thi naar en Finansminister har en Bemyndigelse til at lempe og fritage for Skat i visse Tilfælde, har Borgeren en Ret til at komme til ham og sige: I dette Tilfælde mener jeg, at du skal eftergive. Saa ved jeg meget vel, at der maa blive Tale om et Skøn, man kan ikke gaa til Domstolene, og jeg tænker mig hel-